

omkring planlægningen. Dette betyder, at redegørelsen kort og præcist og i et letlæseligt sprog og eventuelt ledsaget af skitser til illustration må gøre rede for forskellige planlægningsmuligheder, deres forudsætninger og konsekvenser. Flertallet lægger vægt på, at redegørelsen skal omhandle flere forskellige planlægningsmuligheder, idet der kun herved skabes grundlag for en reel debat om planlægningens målsætning og nærmere indhold. Flertallet finder imidlertid, at en redegørelse af denne karakter vil være lettere forståelig for personer uden fagkundskab end egentlige planskitser. Flertallet er således gået ud fra, at det med lovforslagets § 6, stk. 1, ikke er tilsigtet at forringe borgernes muligheder for at medvirke i planlægningen i forhold til det oprindelige lovforslag.

Ved vurderingen af bestemmelsen har det i øvrigt været en selvfølge for flertallet, at eventuelle mindretal i kommunalbestyrelsen altid vil få lejlighed til at komme til orde i redegørelsen, f.eks. med hensyn til alternative planløsninger. Et mindretal (socialistisk folkepartis og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) havde dog hellere set, at den oprindelige formulering om fræmlæggelse af alternative planskitser var blevet bibeholdt, men kan efter omstændighederne tilslutte sig det opnåede resultat.

For yderligere at understrege betydningen af offentlighedens medvirken under kommuneplanens tilvejebringelse og ajourføring og af, at grundlaget herfor bliver bedst muligt, har miljøministeren med udvalgets tilslutning stillet ændringsforslag nr. 8 om mindretalsudtalelser og nr. 14 om fremgangsmåden ved mere omfattende ændringer i kommuneplanen. Endvidere har udvalget stillet ændringsforslag nr. 7 om en minimumsfrist for den offentlige debat, så at det oprindelige lovforslags intentioner på dette punkt fastholdes.

Flertallet kan tiltræde § 7, stk. 4, og § 21, stk. 4, hvorefter miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om offentliggørelsen af forslag til kommuneplaner og lokalplaner. Flertallet forudsætter herved, at bestemmelserne ikke anvendes på en måde, der kan hæmme kommunalbestyrelsernes offentliggørelsesinitiativer, men til fastsættelse af minimumskrav, hvis det mod forventning skulle vise sig, at kommunerne

ikke lever op til principbestemmelserne om øget offentlighed i planlægningen.

Offentlighedens medvirken i planlægningen må formodes ikke mindst at få betydning under lokalplanlægningen. Også af denne grund må § 16, stk. 3, om kommunernes lokalplanligt betragtes som en af lovforslagets centrale bestemmelser.

Flertallet kan ikke tiltræde et forslag fra Københavns kommune, hvorefter kommunernes oplysningspligt efter § 23 skulle begrænses, så at lejere og brugere i de berørte ejendomme ikke skal modtage individuel underretning om lokalplanforslag. Flertallet finder det tværtimod meget værdifuldt, at lovforslaget i forhold til den gældende ordning udvider kredsen af personer m.v., der skal have en sådan underretning, og forlanger oplysningen givet på en for ikke-sagkyndige forståelig måde, jfr. § 21, stk. 1, og lovforslagets bemærkninger til denne bestemmelse. Lokalplanlægningen er ikke blot udtryk for en regulering af grundejernes rådighedsret, men er først og fremmest et af grundlagene for, at der skabes gode arbejds- og boligmiljøer. Det har derfor stor betydning, at de, der berøres af et lokalplanforslag — uanset om de er grundejere eller ikke — på hensigtsmæssig måde bliver gjort bekendt med forslaget og dets betydning. Flertallet finder, at de kommunale merudgifter som følge af de omhandlede bestemmelser er begrænset så betydeligt ved adgangen efter § 23, stk. 4, til at give underretningen ved adresseløse forsendelser, at kommunaløkonomiske hensyn ikke kan tale imod.

Bl.a. med baggrund i henvendelserne fra beboerforeninger har udvalget drøftet, om beboergrupper o.lign. bør tillægges adgang til bistand fra den kommunale forvaltning eller eventuelt økonomisk hjælp til udarbejdelse af planalternativer. Miljøministeren har over for udvalget taget afstand fra lovreger herom og anført, at de administrative og økonomiske konsekvenser ville blive uoverskuelige. Flertallet kan tiltræde denne bedømmelse, men går ud fra, at et mindretal i kommunalbestyrelsen til enhver tid kan opnå bistand i et rimeligt omfang fra kommunens forvaltning. Flertallet har endvidere lagt til grund, at beboergrupper o.lign. således i samarbejde med et eller flere kommunalbestyrelsesmedlemmer vil kunne drage